

Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 7

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 7 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare [Kapitel 8 -->](#)

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

Makten och härligheten

Jag har en gång hört trosförkunnaren Sam Whaley förundra sig över att Adam lät sig luras av ormens löfte att han skulle bli som Gud. Det var han ju redan! Eftersom han var Guds avbild och en sorts skapelsens gud, så försökte han ju bli det han faktiskt redan var, menade Sam. Tydligt hade han inte förstått vad det betydde att vara Guds avbild.

Men häri har han fel. Skriften vittnar om att Gud skapade människan nästan till ett gudaväsen. Och på denna punkt skiljer sig framför allt många av Kenyons efterföljare klart från Bibeln. De säger att människan skapades till att vara skapelsens gud - visserligen med litet "g", men ändå. Detta är inte sant. Det tycks Adam ha begripit bättre.

Vad är en avbild?

I Rom 3:23 säger Paulus, att alla har syndat och därmed förlorat härligheten från Gud. Den gudomliga härligheten är för den frälste som prästens vita linnedräkt - en överklädnad av härlighet över det som inte är något i sig själv. Ty Adam skapades inte till att vara något i sig själv utan till att vara något i Kristus. Kristus är allt och då behöver jag inte vara något. Det är så jag är skapad. Detta att jag inget är i mig själv är inte en följd av syndafallet. Det var i stället tänkt att Kristi härlighet skulle räcka för oss båda.

Gud har en egen härlighet. Det hade inte Adam. Han kunde bara återspegla Guds härlighet. Gud har makt. Adam hade ingen makt men kunde till skapelsen förmedla Guds nåd och Guds vilja. När han gör det i lydnad och i medvetande om

sin plats och sitt absoluta beroende, då råder han över skapelsen. Han äger den inte. Han förvaltar den bara i total trohet mot honom som äger den.

Undra på att det gick att fresta honom!

Lydnad och auktoritet

Du minns väl den romerske officeren som bad för sin sjuke slav. Om honom sade Jesus att han aldrig i Israel sett en så stor tro. Varför? Jo, officeren jämförde sig själv med Jesus. Han hade en "härlighet" över sina soldater. Men den berodde bara på att han själv stod under andras befäl. Om han hade gjort myteri mot sina överordnade, så hade han mist all auktoritet gentemot soldaterna. Auktoriteten satt ju i uniformen och lydnaden och inte i honom själv.

Detta är en bra bild av det som hände vid syndafallet. Adam sträckte sig efter den förbjudna kunskapen för att få makten att själv äga skapelsen utan att vara beroende av Gud. Då gjorde hela skapelsen också uppror mot Adam.

Tro enligt Kenyon

Kenyon säger att Adam var ämnad till att ha makt över skapelsen. När han åt av Kunskapens träd så lämnade han den makten till djävulen. Nu har Kristus kommit och tagit tillbaka makten från djävulen och har på nytt gett den till de troende. Om du bara tror att du fått tillbaka makten så kan du också utöva den - åtminstone om man får tro Kenyon.

Detta är trons funktion i Kenyons teologi. Han menar nämligen, att fastän Satan har mist sin makt så försöker han lura oss till att tro att han fortfarande har makt. Vi skall bara stå på oss i Jesu namn, så får Satan alltid ge vika, för han bluffar bara.

Adam hade makten men lät lura sig att ge den till djävulen, säger Kenyon. Gå icke du och gör sammalunda! Ta inte emot hans sjukdomar eller olyckor. Hur Adam kunde frestas till ett så dåligt val när han var Guds jämlike återstår att begripa, sedan Kenyon sagt sitt.

Bibeln säger tvärtom

Medan Kenyon säger att Adam hade all makt men förlorade den och fick den tillbaka, säger Bibeln det rakt motsatta. Adam hade ingen makt utan skulle regera genom ett utflöde av Guds nåd som strömmade fritt. När han grep efter makten, förlorade han nåden. Frälsningen betyder att Adam fått nåden tillbaka, om han avstår från alla anspråk på makt. Det är denna attityd av maktlöst och

anspråkslöst underordnande i tillit och trohet, som Bibeln kallar tro. Den ger inget utrymme för självsvåldighet av något slag.

Makt eller nåd

Jesus har all makt i himmel och på jord, men han använder den inte som vi skulle göra i hans ställe. Han vill regera genom nåd och inte genom makt. Han vill råda genom att låta välvilja strömma över dem som frivilligt underordnar sig honom och som vill ge honom all ära och makt, fast han redan har dem.

Men vad består då människans auktoritet i? Att inte försöka säga till berget att det skall kasta sig i havet, förrän Gud sagt att vi skall göra det. Du bestämmer inte var berget skall vara. Du överbringar bara Guds beslut.

Kenyon säger att vi får använda Jesu namn. Så står det ingenstans. Tvärtom står det, att ingen skall bli ostraffad som missbrukar Herrens namn. När han har beslutat kan du tala å hans vägnar - i hans namn. Men hans namn är inte ett kontokort med vars hjälp du kan göra vilka inköp du själv vill. Men du kan hälsa från Herren och säga att berget skall flytta sig. Om det var Herren som ville att det skulle ske så kan du vara lugn. Då räcker det med en tillsägelse i normalt röstläge. När och hur det sedan skall ske är inte din sak att bekymra dig om. Det sköter Herren. Du har bara förmedlat hans vilja till skapelsen.

Uppväcka döda

Om vi hade den auktoritet över skapelsen som Kenyon påstår att vi har, så skulle vi kunna uppväcka alla döda. Det kan vi inte och kommer inte heller att kunna hur vi än bekänner. De döda skall uppväckas på den yttersta dagen, och den som gör det är Herren själv - inte vi. Han är nämligen inte så maktlös i sin skapelse, som vi såg i förra kapitlet att man ofta förkunnar.

När Jesus står utanför Lazarus grav så tackar han Fadern för att han redan förut har hört sin sons böner. Först därefter säger han till Lazarus att komma ut. Jesus hade bett och fått klartecken. Sonen gjorde bara vad han såg Fadern göra. Det är verklig tro.

Ormens teologi

Ormen sade till Adam att han kunde bli som Gud genom att äta av Kunskapens träd. Kenyon säger att vi blir som Gud genom att låta oss födas på nytt och förnya vårt sinne med kunskapen om våra "rättigheter i Kristus". Detta är samma gamla frestelse fast i en ny skepnad.

Beträffande "rättigheterna i Kristus" finns det en argumentering som man ofta hör i modern trosförkunnelse. Den börjar med att predikanten läser 5 Mos 28 som handlar om välsignelse och förbannelse. När lagens förbund slöts mellan Herren och Israel, knöt Herren vissa villkor till förbundet. Om folket levde efter lagen, skulle det bli välsignat med fred, hälsa, välstånd och framgång. Om det bröt mot lagen, skulle det bli förbannat i samma avseenden.

När förkunnaren läst detta, går han över till Gal 3:13 där det heter att Jesus för oss har burit lagens förbannelse. Så fortsätter han med frågan vad det sedan blir kvar åt oss när Jesus burit denna lagens förbannelse. Svaret kommer direkt: välsignelsen. Resten av predikan brukar sedan åtgå till att man läser 5 Mos 28 om vilka välsignelser den kristne nu har rätt till. "*Välsignat skall ditt baktråg vara och välsignad din Mercedes...*", säger förkunnaren.

Detta är ett skolexempel på att allt kan bevisas med en fyndig kombination av bibelord. Helheten måste få korrigera önsketänkandet. Vad säger Skriften?

Två helt olika förbund

Gud gav inte lagen i förhoppning att göra människan rättfärdig genom den. Alltså kunde den välsignelse, som lagen utlovade, aldrig bli verklighet. I stället fungerade lagen bara som en förbannelse. I denna senare mening bar Jesus lagen i sin kropp upp på korset (Kol. 2:13-15). Och då var det hela lagen som korsfästes i Kristus - alltså även lagens välsignelse.

Lagens förbund byggde nämligen på ett rättighetstänkande. Förbundet var som ett avtal, där lagen talade om vilka rättigheter Gud hade mot människan - och människan gentemot Gud. Den sortens avtal vill den köttsliga människan ha i det längsta, eftersom hon älskar rättigheter.

För att bevisa att förhållandet mellan Gud och människa inte kan bygga på likställdhet eller rättigheter, gav Gud henne det slags avtal som hon automatiskt önskar sig. Tanken var att hon därmed skulle upptäcka, att hon inte klarar av att uppfylla sina skyldigheter, som ju är Guds rättigheter. Ty enligt Paulus gav Gud inte lagen med en förhoppning om att människan skulle bli rättfärdig av den utan för att hon skulle upptäcka djupet av sin orättfärdighet (Rom 7:7-16, Gal 3:19-24).

De löften som Gud formulerade i det gamla förbundet var helt visst ett uttryck för Guds hjärtelag. Men eftersom själva förbundet var chanslöst från början, så stod de där ändå mest för fullständighetens skull.

Det nya förbundet, som till skillnad från det gamla var tänkt att fungera, fick byggas på nådens grund, sedan hela rättighetstänkandet spikats fast på korset. Gud lät sina rättigheter korsfästas och gjorde det möjligt för människan att bli hans barn, om hon var villig att korsfästa sin längtan efter rättigheter.

Gamla förbundet byggde på ömsesidiga rättigheter. Nya förbundet bygger på att båda parter avstår från alla rättigheter. Trosförkunnelsen gör här en märklig kombination, så att Gud mister sina rättigheter och vi behåller våra. I praktiken hamnar då Gud i det nya förbundet, och vi stannar kvar i de "bästa bitarna" av det gamla.

Detta är antagligen inget medvetet bedrägeri, men falsk lära är det lika fullt. Om du låter lura dig, så upphör du att förstå det förbund som Gud faktiskt har ingått med dig. Och då är du illa ute! För du kan inte se nåden, om du tror att du har rättigheter.

Antingen blir du då uppblåst och självsvåldig av "rättigheterna". Eller också kollapsar du, när du upptäcker att rätten att kasta ut alla demoner också innebär en ny skyldighet: att själv hålla reda på dem allesammans. Om du har någon självkänedom så kollapsar du! Somliga har så mycket självkänedom att de till och med hamnar på mentalsjukhus, när de inte klarar av att själva hitta felet i denna lära.

Under mitt samarbete med trosrörelsen sade min hustru tidigt, att hon upplevde förkunnelsen som glädjelös. Jag förstod först inte vad hon menade, och hon kunde inte förklara sig. Men nu förstår jag. Visst kan det bli lovsång och jubel utan gräns inför allt tal om rättigheter. Men den som på djupet upplevt glädjen över verklig nåd, känner att något viktigt fattas trots ljudstyrkan.

Sammanfattning

Trosförkunnelsen erbjuder ett nytt evangelium, som vid första påseendet verkar vara betydligt bättre än det gamla vanliga. Självklart förs det inte ut som ett nytt evangelium utan som det enda riktiga men bortglömda. Det utlöser stor glädje och handlingskraft, men det bygger inte på nåd annat än precis när man blir frälst. Sitt liv som kristen skall man sedan bygga på rättigheter snarare än på en nåd som är varje morgon ny.

Har man lite självkänedom, så upptäcker man snart att man inte är kompetent att hantera de stora rättigheter som utlovas. Dessutom fungerar de inte alltid som det har utlovats trots att man gjorde som man skulle. Då hamnar man i förvirring och ångest.

Jag har talat med många som varit djupt inne i trosrörelsen och sedan klivit av eller ramlat av. Många säger att de upplevt både en stark dragning till att gå djupare in i förkunnelsen och samtidigt en växande ångest, när de gjorde det. En ung man förenade dessa båda känslor till en enda bild. Han sade: "Det var som att sugas in i ett svart hål."

Många tror att attraktionskraften kommer från Gud - att den är Guds kallelse till ett djupare engagemang. Ångesten sägs däremot vara "Satans attacker". Ibland påstås det, att vi som tar avstånd från trosrörelsen - inte dess människor men väl dess lära - utstrålar förbannelser som framkallar denna ångest. Jag gör det inte själv och vet ingen annan som gör det. Men om så vore - varför skall det vara så svårt att stå emot den ångesten i Jesu namn?

Nej, förhållandet är helt visst det motsatta. Lockelsen är ormens frestelse och inte Guds kallelse. Den är en sugande frestelse till andlig makt. Ångesten kommer åtminstone delvis från Gud. Den är hans varningssignal.

Om du har varit på en riktig skrattgudstjänst och både gapskrattat och rutit som Lejonet av Juda och du sedan mår dåligt, så tänk inte att djävulen ansätter dig för att du börjat bli så farlig för honom. Du mår dåligt för att du sysslat med något som inte hör det kristna livet till. Bara i Guds närhet finns verklig frid och verkligt barnskap. Låt varna dig medan tid är!

[Till Kapitel 8 -->](#)

[←- Till Kapitel 6](#)

[←- Till Innehållsförteckning](#)